

Добруджански Новини

"DOBRUDJANSKI NOVINI"

Ziar independent de informațiuni

Redacția și Administrația Str. Pr. Beana Nr. 10 Bazargic

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

Български независимъ информационенъ в-къ

Отг. редакторъ: СТ. РАДЕВЪ

Абонаментъ: за една година 250 лей; 6 месеца 150 лей; За странство двойно

ещ. Козма Ив. Георгиевъ

ЗА УБИЙСТВОТА

Убийството съществува още отъ каменно време. Обаче въ днешно време то зачести твърде много и обърна единъ видъ на занаятъ. Не се минава день-два безъ да се чуе или да не се прочете въ страницитѣ, за нѣкое ново убийство, наложено тукъ или тамъ. Затова чело- дитѣ сж свикнали, като съ обик- вено явление, и не обръщатъ вече внимание на него.

Убийството е едно зло, отъ нравственна величина, послед- нията на което се отразяватъ не по върху ония които сж въ тѣс- общение су убития но и върху онези които сж живи, което той при- лежи.

Обикновено то се извършва съ пълна или да се ограбе чело- вѣкъ и пѣкъ да се отмъсти за извър- нено зло или нанесена обидя, съжаление е обаче, че то се ражнява не само въ широкитѣ народни маси но е прѣникнало и въ висшитѣ класи, на туй или онуй общество, съ тая само разлика, че като у първитѣ се извършва тайно, изъ засада, у вторитѣ става публично. Противникътъ се предупреждава и се извиква на овава саморасправа или на тѣй речения дуелъ. Тукъ има разлика по въ начина на действието, кога- пакъ цѣльта си остава все една и съща — да се отнеме живота на чело- вѣка, т. е. да се извърши убий- ство. Дѣйствието въ тоя случай е преднамѣрено или, казано на сжде- нъ езикъ, умишлено. Тѣй, че какъ при единичнитѣ случаи тѣй и въ време на война, когато тя се и по същитѣ тѣй причини, убий- стото съ нищо не може да се оправдае, защото чело- вѣкъ съзна- но губи Божия образъ и подо- бря, озверява се. Надъ него упра- ва натискъ само животинския инстинктъ но не и Божия духъ, чевнитѣ му очи потъмняватъ за да не вижда онова зло, което той прави. А при това никой нѣма право да отнима на другия онова право не му е далъ или да иска да върху което чело- вѣкъ не се дължавалъ а колко повече да жива на живота който не е чело- вѣчески а Божий даръ. Но ако и да бихме допуснали пакъ има единъ когато чело- вѣкъ може да намери удовлетворение, безъ да про- лее кръвъ. Както при единитѣ тѣй при другитѣ случаи дѣйствието излиза изключително отъ егоисти- чни и користолюбиви потбужде-

ния и се намира вънъ отъ всѣко хуманно и християнско задължение, както е и при дуелитѣ когато съ- временнитѣ благородници считатъ убийството за възмездие на накър- нена честь или способностъ.

Но има случаи когато убийството се извършва и непреднамѣрено, неволно. Въ тая категория спадатъ и войнитѣ когато се водятъ не съ за- воевателна а съ отбранителна цѣль. Действително тогава се явява една голѣма разлика между преднамѣре- ното и непреднамѣрено убийство, съ други думи, едно състезание, въ лицето на чело- вѣка, на нравствен- ния съ природния законъ, когато първия като причина за убийство- то посочва на нравственитѣ недос- татѣци у чело- вѣка а втория има за основа чувството на самосъхране- ние присъщо не само на послед- ния, но и на всички органически същества въ природата. Само по себе се разбира, че въ такъвъ слу- чай всѣки единъ чело- вѣкъ, или на- родъ, грѣбва да води борба съ всичко онова, което се испречва по пътя на неговото съществуване и самосъхранение, а въ случай на нужда да прибѣгва и до убийство. Но понеже чело- вѣкъ е не само одушевлено но още и разумно същество дълженъ е въ тая борба, порано, да изпита всички морални средства преди да употреби такава едно насилие каквото е убийството. А това е което липсва най-много въ широкитѣ народни маси днесъ когато убийството пѣкъ и само- убийството сж тѣй много распростра- нени. Затова дългъ се налага не само на властѣта, не само на об- ществото, но и на всѣки единъ, горе-доле, просвѣтенъ чело- вѣкъ да се грижи за тѣхното избѣгване и прѣмахване.

ОБЩЪ АМЕРИКАНСКИ ПАКТЪ

Една телеграма на агенцията „Райтеръ“ отъ Нью-Йоркъ съоб- щава, че се готвѣла панамери- канска конференция, на която задачата щѣла да бжде да се подпише отъ всички американ- ски държави единъ общъ пактъ за солидарна защита на мира, който се заплашвалъ отъ Япо- ния. Тукъ му е мѣстото да ка-

жемъ, че съ изключение на Се- веро-американскитѣ съединени щати, всички други американ- ски държави сж членове на Обществото на народитѣ, но види се, че тая гаранция не я намиратъ достатѣчна, та зато- ва гърсятъ гаранция въ общи- тѣ, или областнитѣ пактове.

Югославия и срѣдна Европа

Причинитѣ за въздържанието на Бѣлградъ

„Таймсъ“ обнародва следна- та дописка отъ Бѣлградъ: *Както се виждатъ отъ Бѣл- градъ, надеждитѣ на г. Ходжа изглежда да сж само една ду- навска мечта, която не е осъществима.*

Югославия гледа на Австрия като на протезе на Италия и не вижда никакво основание, за да я поддържа. Държавитѣ, които по рано настояваха предъ Югославия да се сприя- тели съ Италия, сега искатъ тя да прилага санкции срещу нея. Тя е направила това съ голѣма загуба за себе и не може да разбере, защо сега и се препорѣчва да прави сто- пански отстъпки на една страна, която е отказала да приложи санкциитѣ.

Освенъ това, Югославия вър- ва, че за Австрия единичиятъ краенъ изборъ предъ възста- новяването на Хабсбургитѣ (което Югославия не ще тър- пи) е съединението и съ Гер- мания.

Тя или не сподѣля гледище- то на г. Ходжа, че има тре- ти изходъ — то е за сътруд- ничество съ Малкото сългаше- ние — или не желае да го спо- дѣля.

На всѣки случай, тя не е готова да сътрудничи, цомъ нѣма една коренна промѣна въ италиянската и австрийс- ката политика. Югославско- то недозѣрие е дълбоко. Три-

мата обвиняеми, осждени за- дочно на смъртъ въ Ексъ за съчастничество въ убийство- то на кралъ Александъръ, сж въ Виена, или въ Италия. Това не е забравено. Освенъ това, Югославия върва, че Австрия никога не ще се бие срещу Гер- мания, тѣй че дали тя е не- зависима, или не, е все едно отъ тази гледна точка. Ако великитѣ сили смѣтатъ, че австрийската независимостъ трѣбва да се гарантира, и сж готови да я гарантиратъ сами, Югославия ще се присѣдини съ удоволствие.

Такова е авторитетното югославско гледище. Една скж- по коштуваща и неумолима германска пропаганда експлоа- тира ловко обстоятелството, че германската и югославска политики относно Австрия вървятъ успоредно. Следъ като е пожертвувала своя важенъ италиянски пазаръ, Югосла- вия не може да си позволи да отчужди своя германски па- заръ, който сега е най-голямъ отъ всички. Френското влия- ние, увредено отъ марсилски- тѣ убийства, намалява още повече поради това, че Фран- ция не е последвала британ- ската инициатива за увели- чаване покупкитѣ отъ Юго- славия.

Германия преграда сре- щу комунизма

Лордъ Лондондере при разгово- ритѣ му съ гер. държавни- ци сж засилили убеждението му, че тѣ нѣматъ никакви на- падателни намѣрения спрямо Англия, „Онова, което тѣ же- лаятъ най-малко, е да видятъ нациитѣ да се съюзаватъ по- между си съ войнствена целъ и да бждатъ противници на Англия и Франция.

Правото на предпочитание

на Държавата въ Нова Добруджа

отъ Евжени Замфиолу
(бившъ депутатъ)

Социал-икономическата страна на въпроса

По отделно сами земята и човешката раса не формиратъ единъ народъ.

Земята му дава (служи) основата, а човѣкътъ — душата (духътъ).

Ернестъ Ренанъ

Въ дветъ си по-редишни статии азъ посочихъ основитъ на които държавата стои, за да оправдае правото си на предпочитание при всички отчуждавания на земи въ Нова Добруджа, и вѣрвамъ, че можахъ да убедя читателитъ си, какво държавата запазвайки тази си привилегия, не може да я оправдава вече съ ембатукарното положение на недвижимата собственост на дѣсно отъ Дунава.

Правната основа на раздвоената собственост между владетель и голъ собственикъ, е престанала отъ момента отъ който закона за организация на Нова Добруджа отъ 1914 и 1924, нареждаше што жителитъ на тази провинция владетели на земи, това тѣхно владение се преобрѣщаше въ абсолютна и пълна собственост.

Прочее въ следващитъ редове нѣма да се занимаваме съ юридическата страна на въпроса, а ще изучимъ социал-икономическата страна на положението фактически създадено въ Нова Добруджа отъ това право на държавата за предпочитание, единъ видъ монополъ при всички отчуждавания на земи и гористи мѣста въ тази провинция.

Споредъ моето мнение, което вѣрвамъ е и на моитъ читатели тази забрана на мѣстното население да купи едно парче земя ще създаде тамъ за земледѣлца тежко положение съ катастрофални последици за икономическия животъ въ бждаще, въ една областъ предимно земедѣлска.

За да се разбере този въпросъ дълженъ съмъ да дамъ нѣколко осветления.

Въ България едрата селска собственост се среща много рѣдко.

Тамъ за разлика отъ едрата боерска собственост у насъ, малката селска собственост много рѣдко се среща съ 30-40 хектара земя, а обикновено подъ това число.

Въ 1913 год. когато споредъ бу-

курецкия договоръ ни се дадохъ двата окръга отъ Дюнава, ние тамъ намерихме по-горе посоченото разпредѣление на селската собственост. Обработвана отъ земедѣлци трудолюбиви и добри господаря — турци и българитъ си задоволяваха своитъ нужди на живота. Съ ромънския законъ за уреждане на Добруджанската собственост, тѣзи собственици бѣха задължени да дадатъ безплатно на държавата една третя отъ своята собственост, подъ предлогъ да станатъ пълни собственици на оставенитъ имъ две трети. Или едно намаление на тѣхната дотогавашна собственост съ една третя частъ.

Прилагаше се принципа: **лошъ е закона, но е законъ, или строгъ е закона, но е законъ.**

Населението въ тази провинция е въ постояннъ разтежъ. Както навсѣкжде и въ Нова Добруджа отчуждаванията на собствеността става отъ едни на други (мѣстни жители); нуждающия се (а такива тамъ сж много) заставенъ, бива принуденъ да продаде една частъ отъ имота си. Това прехвърляне нормално е възпрепятствувано отъ специалния законъ за Добруджа.

Турското население се изселва, причинитъ му нѣма да обясняваме, но то като си заминава е съ надежда да получи земи въ Турция които тамъ имъ се предлагатъ.

Напротивъ българското население нѣма кжде да се изселва, защото българската държава не разполага съ свободни земи, за да може да ги настави.

Така, че българското население си остава по мѣстата, защото нѣма кжде да отиде. Може би нѣкои ще кажатъ, за съжаление, но фактическото положение е таково каквото го изпъквамъ по горе.

Какво ще прави тази класа отъ селско население тогава, когато земята, съ която разполага, не ще е въ състояние да изхранва семей-

ството имъ? Да купи, не може, понеже не имъ се позволява отъ съществуваща система на закона; да бжде оземлено, не се е направило нищо въ това направление — аграрната реформа отъ 1921 г. не се прилага въ Нова Добруджа, при всичко, че не се приложи и въ другитъ области на държавата.

На тѣхъ не имъ се гарантира нито минимума за осъществуване предвиденъ въ аграрния законъ, а именно 5 хек. на глава на семейство, разбира се тамъ дето имаше разполагаема пространства земи.

При такова фактическо положение на нещата, което се създаде тамъ за това население, обедняването на земедѣлската класа вѣрви съ бързи крачки и става очевидно. Е ли това въ интереса на обществото, въ интереса на Държавата, на националната икономия, за развитие на земедѣлското производство, което ще чуе отъ устата на всички?

Какво ще стане съ тѣзи хора следъ изтичането на известно време; когато вече присътствуваме лице срещу лице на новитъ нужди на новитъ оземлени собственици, чиято сждба изглеждаше осигурена, макаръ и теоритически за едно цѣло поколение?!

Благоденствието на всички работящи слоеве въ Ромъния и специално на земедѣлца, ромънски гражданинъ, не е ли постоянната, грижа на всички управляущи? Е ли добре да създадемъ, въ една земедѣлска страна и въ два окръга съ едно население отъ друго произхождение, което не е административно 3-4% (турци и българи) отъ цѣлото население на Ромъния, земедѣлци обеднели, умиращи отъ гладъ и безъ надежда да добие възможност да си увеличи собствеността до минимума на съществуването?

Наверно отговора не може да бжде освенъ отрицателенъ, но такъвъ отговоръ не е достатъченъ налагатъ се мѣрки за прилагане на законитъ, защото, ако държавата има монопола не покупкитъ отъ Дюнава въ Ромънска Добруджа, тя не може да запази монопола на обедняването на собственицитъ си граждани. Въ Нова Добруджа ще останатъ за всѣкога и турци и българи. Да не ги оставяме загиващи отъ гладъ, защото благоденствието на Държавата зависи отъ благосъстоянието на всѣкой единъ гражданинъ по отдѣлно.

Да се прилага закона съ голѣма бдителностъ и когато държавата иска (а пожелава много често) да се откаже отъ правото си на пред-

почитание, но да се прилага къмъ мѣстното население, защото то си изпълнява всичкитъ си задължения, които понасятъ всички граждани на страната. Този въпросъ е въпросъ на социална справедливостъ и нещо повече и по-важно и социална предвидливостъ.

Спомнямъ си за единъ голѣмъ държавникъ на Франция, който следъ присъединяването на Алзасъ и Лотарингия къмъ Република говореше съ голѣма убедителностъ и разумъ: бихъ билъ щастливъ тогава, когато присъединеното население би извикало на немски:

Да живѣе Франция!

Бихъ желалъ да доживея и чуя въ Нова Добруджа — на турски и на български: **Да живѣе Ромъния,** защото тогава и само тогава ние сме спечелили душитъ на това население посредствомъ добро, справедливо и честно управление, така спечелени ще се стопятъ внашия ромънски националенъ духъ.

Но остава ни едно последно проучване на закона за приемливостта отъ дек. 1935 г. и то що се отнася до прилагане наказателнитъ разпоредения къмъ мѣстното население земедѣлци, които сж придобили малки пространства земи посредствомъ договори и актове отчуждавания заобикалящи законъ — деклариранни продажби както назовава закона.

Ще имамъ случай да посоча тамъ съ твърде тежки послѣствия, мерки на законодателя, което се извършва безъ да се познава законната постановка на земедѣлската собственост въ Кадрилатера.

И ще бжде не само интересно но и пълно отъ значение това статирание.

20.000 затворници освободени въ Испания

Мадридъ. Министертъ на вътрешнитъ работи заяви, че въ цѣла Испания ставатъ манифестации за отпразнуване съставянето на новото правителство и за дадена на амнистия. До сега сж освободени 20.000 политически затворници. Комунисти, синдикалистъ направиха манифестации. Макаръ че въ тия манифестации участвуватъ грамадни тълпи, никакви инциденти не станали.

„Здраве и болести“

отъ Д-ръ Ив. Байчевъ

Бившъ Интернъ-Парижъ — Училищенъ лѣкаръ — гр. Базарджикъ

Да проследимъ, да видимъ, какво става съ детето отъ първиятъ моментъ на появяването му на бѣлъ свѣтъ до пълното му развитие, до пълното му оформяване или какво става съ него презъ първиятъ периодъ отъ живота му, до 25-30 годишна възраст. Презъ какви училища минава, какво то получава за здравето си, Възпитанието си и за образованието си. Какъ то се подготвя, засилва и въоръжава и какъ ще почне втория периодъ отъ живота си, какъ ще навлезе и какъ ще почне борбата за животъ.

Отъ начало до края на втората

година, детето прекарва въ кѣщи, въ люлката, въ ръцетъ на майка си, така и трѣбва да бжде.

Това е първото негово училище.

Въ това първо училище обаче, съ малки изключения, било по невежството на родителитъ, било по липсата на здрави понятия за отглеждане детето, било поради разни предразсждѣци, слабости на родителитъ и др., детето, ерва що почва да се развива, сблъсква се, още отъ началото, съ нѣкои или нѣкои отъ детскитъ заразителни болести: шарка, магарешка кашлица, разстройства въ

храносмилателната, дихателна система и др.

Всички тия болести, коя по-вече коя по-малко, спиратъ или забавятъ естествено му развитие и отравятъ организма му. Дълго детето не може да дойде на себе си отъ първитъ удари нанесени нему отъ разнитъ болести бидейки още близо до майка си.

Така детето още въ началото се отслабва, спира, забавя се въ своето развитие.

Къмъ края на втората година детето почва да ходи, почва да се отдалечава отъ люлката отъ майка си — почва да посещава второто училище: двора, улицата, махлата, кждето нѣма назначени, титулярни учители, но кждето безъ учителъ се учи всичко зло и нищо добро, и това става много лесно и много бърже.

Малцина сж родителитъ, които

бдятъ, какво става съ децата имъ, когато почнатъ да се отдалечава отъ кѣщи, когато почнатъ да посещаватъ улицата и да играятъ с другарчетата си събрани отъ разни страни и никому не познати. За нѣкои родители даже това скитане на децата имъ изъ улицата е едно облекчение — да не имъ пречатъ въ кѣщи и да сж свободни.

Малцина сж, които следятъ кждето и направляватъ разумно развитието — тѣлесно и умственото на децата си, поне до седмата годишна възраст, когато децата сж стѣпятъ въ училище и бждатъ вѣрени на учителъ.

А тѣ, родителитъ, сж длъжни следятъ за всичко, каквото става на децата имъ не само до седмата годишна възраст но до 25-30 годишна възраст, когато детето, в младежъ достигне своето пълно-

Исли и спомени отъ Балканската война

Подшепника на в-къ „Ново Ево“ отъ 11 Декемврий 1931 г. ви описане за „ужаситъ отъ война“, каквито има да настъпне само отъ щика и куршума, арута и отровнитъ газове, но отъ микроорганизмитъ на ча, холерата и коремния тифъ, по ветка вероятностъ ще бж употребени като оръжие сродитивника. Но и безъ това, сама по себе, е едно зло, бичъ, за чедовъчеството за зането на което и днесъ много говори а малко се върши. Ира които се въодушевляватъ до се заговори за война, добиткуражъ, който знаително настраха отъ нея. По това който или сж се родили или инстинкъ или пъкъ не сж изили ужаситъ на войната. Обае така сж ония които сж удували въ нея. Тъ тръбва да сж рдиди че освенъ гореказанитъ тва, за унищожаване на чедокия животъ, има и друго едно е неразлъченъ сжитникъ на тва, както въ старо тѣй и въ време.

е и качеството на храната. Да, който въ такива случаи не отва на ония разрушения какви нася употреблението на спотитъ микроорганизми и мода се види чудно на всички оу който се е вкоренило убежшто че колкото е по-силна хрантолкозъ е и по-полезна. Не е че и лъкаритъ прѣпоржисилна храна, но не всъкога а му. Това тръбва добре да се и помни. А подъ думата силрана разбирамъ, по преимущесесото. Като участникъ въ ансата война азъ бѣхъ свидѣне само на голѣми болки и сания, не само на гърчения и мѣли човешки тѣла, но и на едрза и неминуема смъртъ коя поредъ мойто наблюдение заа повече ония отъ войницитъ о не бѣха се свикнали сж упоелението на кръвната храна. А бѣха младежи отъ селата. гато на 18 Септемврий 1912 рненския 31 п. полкъ потегли Силистра за границата всички ици бѣха снабдени съ храна за два. И докато се движехме аша територия тя не се разваше, твърде много, отъ домаш. Одаче сж навлизането въ неетелска територия се прекъсна въ връзка съ домашната диета.

Такъ бѣше се измичало и доста дълго време отъ деня на тръгването. Бързото отстжпление на неприятеля застави мѣстното население да напустне своето огнище и да остави на произвола на съдбата голѣма частъ отъ своя добитѣкъ. Той се прибараше отъ нашитъ чобани тѣй че ведно сж насъ вървеше и другъ единъ полкъ отъ крави, телета, овци, кози и др. който ежедневно се колежа и служеха за храна. Селскитъ момчета, който както се знае редко употребяватъ месо сж особена стѣрвъ се нахвърляха на него и понеже не се упражняваше достатъчно контролъ въ готварницата, твърде често, оставаше недоважено или недопечено. Това се повтаряше и тогава когато на бърза ржка предстоеше да се дава х р а н а на войницитъ, или по другъ нѣкакъвъ случай. Освенъ това готвачитъ прибавяха по нѣкога повече солъ което ги караше повече да едѣтъ и повече да пиятъ. Сж голѣма жажда, отъ после, тѣ се нахвърляха на водата, която не всъкога бѣше доброкачествена, и пѣлнеха танеркитъ си. Въ време на походъ, бидейки изморени, тѣмъ бѣше забранено да пиятъ вода, при това не бѣше позволено да напусткатъ и строя. Обаче въ бивака неможеше да се запази т о я редъ. Такъ и хлѣба, много пжти, пристигаше муклясѣлъ или киселъ а войницитъ го припичеха и пригаряха. По тоя начинъ въ стомаха се образуваха и киселини, досуцъ непотребни и вредителни, знакъ на което бѣше уригването. Явно бѣше че диетата, сж каквато всѣки единъ бѣ се свикналъ въ кжци, на бойното поле бѣше невъзможна. Такъвъ беше отговоръ и на командиря когато стана дума за това.

Тѣй че непрекъснатата употребление на месото и начина на приготвлението му, подпомогнато отъ муклясѣлия хлѣбъ и нечистата вода, ето главната причина щото храната да застоява въ храносмилателния апаратъ, повече отъ колкото бѣше нужно, гдето подъ влиянието на вътрешната температура започва и да гние.

А гниенето е процесъ който образува микроби и отравяне на кръвта. Лесно е да се разбере че резултата на всичко това неможеше да бжде другъ освенъ бързо и силно разстройство въ коремната областъ, придружено отъ треска и дезинтерия.

Споредъ мойто разбиране, право или криво, просто се разяждаха и кжсаха червата.

А това предизвикваше силни и ужасни болки, гърчене и посиняване на тѣлата, срещу което напраздно се противопоставяха нѣколко капки етеръ. Смъртта бѣше неизбѣжна. Чедовѣкъ можеше да сжжелая но не и да помогне. Въ единъ отъ бивоацитъ, една нощъ, азъ спяхъ между тѣхъ. Не беше се осъмнало още когато моя съседъ, който цо-туку бѣше забодялъ, се помина врседъ ужасни мъжки и терзания. Пито снѣжнитъ виещици, нито потжнашитъ въ вода палатки, нито пъкъ задушливия пушекъ и миризъ, който се разнасяха изъ бивоацитъ, не бѣха въ състояние да подѣйствуватъ тѣй фатално. Само тежко раненитъ, който напускаха бойната линия, бѣха изложени на такива страдания, но и тѣ не умираха тѣй скоро. Лъкаритъ правдоподобно нарѣкаха тѣзи болѣсти холера която явно стана на какво се дължи. Ако ли пъкъ къмъ това присединимъ и новото откритие, т. е. да се воюва чрезъ изкуствено развъждане на холеричнитъ микроорганизми, посредствомъ употреблението на водата, то дѣйствиелно ние ще тръбва да се очудваме н а резултата постигнатъ днесъ отъ ученикъ хора, а не въ положителна а въ отрицателна смислъ.

Нека се запитаме тогава не злоупотребляватъ ли тѣ сж онова богодарувано средство — науката която се знае че и безъ това чедовъческия животъ е доста кратѣкъ? Нека ни бжде позволено въ това да не се съмняваме.

Свещ. Козма Ив. Георгиевъ
Силистра, 22 Февруарий

Германия и Съветска Русия

Не знаемъ доколко може да се вѣрва на новината, разпространена отъ английския работнически вестникъ „Daily Herald“, който пише, че г. Хитлеръ се готвилъ де измѣни своята политика спрямо Русия, тѣй като франко-руския пактъ за взаимна поддържка билъ една голѣма опасностъ за Германия. На едно събрание отъ в и с ш и офицери г. Хитлеръ билъ казалъ:

„Азъ разбирамъ необходимостта отъ добри отношения сж Съветитъ. Азъ никога не съмъ правѣлъ възражения противъ такива отношения. Азъ се боря противъ комунизма само въ Германия“.

Сжщиятъ вестникъ твърди, че германската армия настоявала за една примирителна политика сж Русия, а г. Хитлеръ държи смѣтка за армията. Г-нъ Хитлеръ билъ ужъ разочарованъ въ италиянското приятелство. Отъ друга страна, и отношенията сж Полша не били такива, каквито по-рано.

De vânzare Teren 500 metri pătrați în

Bazargic strada Ion Creangă.

Doritorii se vor adresa la redacția ziarului nostru.

ТУРСКАТА АРМИЯ

Тя почива върху общата воинска повиностъ. Всички младежи, който сж достигнали 21-годишна възраст, трѣбва да служатъ подъ знамената: въ пехотата 18 месеца, въ техническитъ части 24 месеци, а въ морскитъ части 3 години. Ония, който иматъ срдно специално образование, служатъ само 6 месеца въ редоветъ на войската, а после се обучаватъ от-

дѣлно, да бждатъ произведени за подпоручици. Въ годишния бюджетъ се предвиждатъ за издържане на войската 66,392,060 турски лири, който преобърнати въ наши лейове струватъ около 7,000,000,000 лей. Ако се сравни сж общата сума на бюджета, ще се види, че за издържката на армията се изразходватъ годишно най-малко $\frac{1}{2}$ отъ цѣлия бюджетъ.

и умствено развитие и оформе. Вка възраст си има своитъ своитъ веселия, своитъ радострестжпление ще бжде да се вашъ децата, млагежъта отъ — всичко обаче трѣбва да става контрола на родители, настойчителъ, и този контролъ детрѣбва да чувствуватъ винаги, и въ отсъствието имъ и отъ никога да не отбѣгватъ като тѣ, че всичко се върши за тѣхъ-бро.

това вгору училище, улицата, то прекарва до седмата си гоа възраст, до като постжпнилицето.

презъ това време било по неството, невежеството, липса на тание у родителитъ, децата сж жени на всичко онова, което въ увицата: нови грѣшки, но-

ви болести, нови злини.

И тукъ развитието на детето вмѣсто да следи естествениятъ си пътъ бива отклонявано, спирано или забавяно а организмътъ му, духътъ му вмѣсто да се засилва, отслабва се и се отравя още по-вече.

До края на седмата годишна възраст, до като детето постжпи въ училището всичката отговорностъ за Здравето, Възпитанието и Образованието му носятъ само родителитъ: никой не е кривъ, ако детето, преди да се научи да поздравява, научило се е да псува най-хамалски, никой не е кривъ, ако още отъ началото детето усвои лъжата, кражбата, злобата, непослушността и други, вместо да обикне и свикне сж истината, доброто, послушността и трудолюбието.

Никой не е кривъ ако детето се връща въ кжци отъ улицата измърсено, изкжсано, издраскано, сж чу-

пена глава или то е счупило главата на нѣкого. Така, до седмата годишна възра ть, детето вмѣсто да се развива спокойно и нормално, вмѣсто да свиква сж всичко полезно за здравето, му то е изложено още отъ началото на разни болести и усвсва всичко онова, което не само не ще му помогне въ бждаще, но ще му вреди и ще му пречи въ по нататъшното му развитие.

Къмъ края на седмата година детето постжпва въ училището. Онова, което то е добило отъ дома и улицата ще се сблѣска сж онова, което му се преподава въ училището.

При единъ добъръ, разуменъ учителъ детето скоро свиква и се отърсва отъ всичко лошо, което е донесло сж записването си въ училище. Добриятъ учителъ преди да почне обучението, най напредъ ще се справи сж онова, което детето е усвоило

у дома и на улицата: лошото веднага ще изкорени, доброто ще похвали и засили, и следъ като проучи добре характера, способнитъ на детето, тогава ще почне да възпитава и обучава безъ да измжчва и заплашва детето. Сж малки изключения, не всички учители по характеръ, възпитание и образование отговарятъ на назначението си. Не всички сж проникнати отъ съзнанието за онова, което имъ предстои: да вършатъ сж детето и за онова, което трѣбва да представлява следъ време детето. Мнозина, по липса на способности и др. се залавятъ да учатъ и водятъ а въ сжщностъ тѣ иматъ нужда отъ учение и отъ водачи.

(следва)

